

Sygn. akt XVII AmC 1823/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu 20 kwietnia 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

przeciwko (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Opłata za niepodjęcie zamówionej gotówki: dla wypłaty w PLN od niepodjętej kwoty – 0,3 % kwoty, min.100 zł, dla wypłaty w walucie obcej od niepodjętej kwoty – 0,3% kwoty, min. 140 zł
2. nakazuje pobranie od pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwoty 600 zł (sześćset złotych) z tytułu opłaty sądowej, od pozwu uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa,
3. zasądza od pozwanego (...) Bank S.A z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII AmC 1823/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 24 marca 2014 r. powód – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – domagał się uznania za niedozwolone i zakazania pozwanemu (...) Bank S.A z siedzibą w W. wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

„Opłata za niepodjęcie zamówionej gotówki: dla wypłaty w PLN od niepodjętej kwoty – 0,3% kwoty, min.100 zł, dla wypłaty w walucie obcej od niepodjętej kwoty – 0,3% kwoty, min. 140 zł”

(rozdz.VII.C.5 Taryfy Opłat i Prowizji załącznika nr 4 wzorca umowy terminowej lokaty oszczędnościowej)

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany Bank w ramach prowadzonej działalności gospodarczej polegającej m.in. na przyjmowaniu wpłat w celu założenia lokat terminowych stosował wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami (wzorzec umowy terminowej lokaty

oszczędnościowej, regulamin rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych, oszczędnościowych i terminowych lokat oszczędnościowych, Taryfę opłat i prowizji).

§ 2.1 umowy terminowej lokaty oszczędnościowej w zakresie nieuregulowanym w umowie odsyłał do postanowień stosowanego przez Bank wzorca regulaminu rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych, oszczędnościowych i terminowych lokat oszczędnościowych natomiast za świadczone usługi Bank pobiera prowizje i opłaty zgodnie z Taryfą Opłat i Prowizji, które stanowią integralną część umowy.

Według postanowień regulaminu wypłata gotówkowa z rachunku w placówce banku, przekraczająca limity określone przez Bank w Taryfie Opłat i Prowizji, wymagała wcześniejszego zgłoszenia – tj. do godziny 14:00, minimum na dwa dni robocze przed planowaną wypłatą (§ 10.7. regulaminu rachunków). Natomiast niepodjęcie przez klienta Banku gotówki w ustalonym terminie skutkowało tym, że Bank pobierał opłatę zgodnie z Taryfą Opłat i Prowizji, do której nawiązuje sporne postanowienie.

W ocenie powoda zakwestionowane w pozwie postanowienie narusza interesy konsumentów, w taki sposób, że konsument jest zobowiązany do zgłaszania chęci wypłaty znacznej kwoty gotówką, przy czym nie ma możliwości anulowania takiego zlecenia pomimo, że niezrealizowanie przez konsumenta wypłaty gotówkowej jest zagrożone poniesieniem sankcji finansowych w postaci pobrania przez bank opłaty z tego tytułu. Postanowienie w zakwestionowanym brzmieniu informuje konsumenta jedynie o sankcjach w postaci konieczności poniesienia opłat natomiast nie informuje o możliwości anulowania zamówienia. Ponadto zakwestionowane postanowienie zdaniem powoda narusza w sposób rażący interesy konsumentów z uwagi na fakt, że przewiduje poniesienie przez konsumenta przedmiotowej opłaty z tytułu niewywiązania się z zobowiązania mimo, że w stosunku do Banku nie przewidziano sankcji finansowej w przypadku gdy Bank nie zapewni zamówionych przez konsumenta środków pieniężnych

Powód wskazał, że dobry obyczaj nakazuje ochronę interesu finansowego nie tylko własnego ale również strony słabszej - kontrahenta Banku, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w regulacjach (wzorcach) pozwanego Banku przy użyciu których kształtuje umowę. Odnosząc się do wysokości ustalonej opłaty za nie podjęcie gotówki przez konsumenta powód wskazał, że jest ona rażąco wygórowana, szczególnie dla wypłaty kwoty w przedziale od 5.000 zł dla której zgodnie z taryfikatorem opłata wynosi 100 zł, ponieważ znacząco przewyższa rozmiar ewentualnej szkody. Zarzut rażącego wygórowania powód opierał na twierdzeniu, że Bank prowadząc działalność powinien liczyć się z faktem, że do każdej placówki bankowej pozwanego mogą udać się konsumenci którzy zdeponują gotówkę, w związku z czym koszty jej przemieszczania, przechowania, zapewnienia ochrony są czynnościami rutynowymi, i nawet jeśli konsument nie podjął zamówionej wypłaty gotówki z określonej placówki bankowej, bank w ramach działalności operacyjnej, ma możliwość właściwego zagospodarowania nie podjętej gotówki i nie jest zmuszony do podejmowania czynności ponad to, co na bieżąco wykonuje.

W oparciu o powyżej wskazaną argumentację wniósł o uznanie spornego postanowienia jako spełniającego przesłanki z art. 385 (1) kc. i zakazanie jego stosowania w obrocie z konsumentami.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył aby sporna klauzula naruszała dobre obyczaje a przynajmniej, zdaniem pozwanego, powód nie wykazał aby do takiego naruszenia rzeczywiście doszło. Ponadto w ocenie pozwanego sporna klauzula nie narusza w sposób znaczny równowagi interesów stron. Według pozwanego niezasadnie jest odwoływanie się do naruszenia zasady równoprawnego rozkładu obowiązku, ponieważ niewykonanie zobowiązania przez Bank ma charakter incydentalny i jest możliwe jedynie w przypadku gdy konsument złożył zamówienie gotówki trudnej do pozyskania na rynku międzybankowym. Jeśli taka sytuacja by nastąpiła - jak podnosi pozwany - klienci Banku mogą wykorzystać procedurę reklamacyjną, w tym korzystać z ogólnych reguł odpowiedzialności odszkodowawczej wynikających z art. 471 kc. Pozwany wskazał, że wobec nagminności braku wykonania zobowiązania przez konsumenta pobierana opłata ma charakter odszkodowawczy a także dyscyplinujący.

Pozwany odwołał się do art. 110 ustawy Prawo bankowe, który uprawnia Bank do pobierania opłat za wykonanie innych czynności. Nadto zastosowana przez pozwanego konstrukcja nie przerzuca ryzyka kontraktowego na konsumenta, jak i również nie naraża go na dodatkowe nieuzasadnione koszty, wręcz przeciwnie koszty te ponosi pozwany Bank w sposób podwójny. Nieodebrana gotówka ponownie zamówiona wymaga dwukrotnego jej dostarczenia co wiąże się z dodatkowymi kosztami.

Zdaniem pozwanego należy wziąć pod uwagę faktyczny sposób funkcjonowania wzorca, czyli sposób jego stosowania przez bank. Podkreślił, że taryfa jak również pozostałe wykorzystywane przez pozwanego wzorce są rozumiane i stosowane przez Bank zgodnie z zasadami racjonalnej wykładni i nie są nadużywane w celu naruszenia interesów konsumentów.

Ponadto pozwany wskazał, że na skutek działania Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (wszczęcia postępowania wyjaśniającego) zmienił brzmienie § 10 ust. 7 Regulaminu poprzez umieszczenie następującej treści: „Klient ma możliwość zrezygnowania z notyfikacji bez konsekwencji w postaci pobrania prowizji najpóźniej do godziny 11:00 na jeden dzień przed planowaną wypłatą w oddziale (w przypadku wypłaty waluty polskiej) oraz do godziny 14:00 na dwa dni robocze przed planowaną wypłatą (w przypadku wypłaty waluty obcej)”. Ponadto zapis o prawie do rezygnacji z notyfikacji bez konsekwencji w postaci pobrania prowizji został umieszczony w dokumencie potwierdzenia przyjęcia zamówienia gotówki i na stronie internetowej Banku.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany (...) Bank S.A. z siedzibą w W. – prowadzi działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług bankowych.

W ramach tej działalności opracował i posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcem umowy terminowej lokaty oszczędnościowej standardowej.

Wzorzec ten zawierał postanowienie, do którego nawiązuje żądanie pozwu, tj.:

„Opłata za niepodjęcie zamówionej gotówki: dla wypłaty w PLN od niepodjętej kwoty – 0,3% kwoty, min.100 zł, dla wypłaty w walucie obcej od niepodjętej kwoty – 03% kwoty, min. 140 zł”

zawartego w załączniku 4 (...) Bank S.A. dla klientów indywidualnych do regulaminu rachunków oszczędnościowo – rozliczeniowych oszczędnościowych i terminowych lokat oszczędnościowych wzorca umowy terminowej lokaty oszczędnościowej standardowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Okolicznością sporną między stronami było czy kwestionowane postanowienie ma charakter niedozwolony w myśl art. 385¹ § 1 kc.

Zgodnie z treścią art. 385¹ k.c., w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone przedmiotem oceny Sądu jest to, czy zawarte we wzorcach, kwestionowane postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz czy skutkiem tego dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumentów. Nie dotyczy to jednak postanowień regulujących główne świadczenia stron, jak cena lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Uznanie postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania w obrocie w kontaktach z konsumentami wymaga zatem spełnienia łącznie następujących przesłanek:

- postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie z konsumentem - zostało mu narzucone,
- nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron,

- kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami naruszając jednocześnie w sposób rażąco jego interesy.

Przedmiotowe postanowienie jako pochodzące z wzorca umownego przygotowanego jednostronnie przez pozwanego Bank nie było indywidualnie uzgadniane z konsumentami.

Zakwestionowane postanowienie nie dotyczy też głównych świadczeń stron, odnoszą się do mogących nastąpić ujemnych następstw obciążeniem opłatą według taryfikatora pozwanego banku w przypadku nie podjęcia przez konsumenta w umówionym terminie przygotowanej do wypłaty gotówki w placówce bankowej, na którą zapotrzebowanie złożył sam konsument.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem kwestia, czy przedmiotowe postanowienie, regulaminu kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta.

Przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażąco naruszenie interesów konsumenta – zachodzące łącznie. Przyjmuje się przy tym, że istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. „Dobre obyczaje” to reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące choćby niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. Podkreślenia przy tym wymaga, iż „interesy” konsumenta należy natomiast rozumieć szeroko nie tylko jako interes ekonomiczny, ale też każdy inny wymierny interes jak np. zdrowie, czas zbędnie stracony, dezorganizacja czy też inne uciążliwości powstałe w związku z tak ukształtowanym postanowieniem.

Stosownie do treści art. 479⁽³⁶⁾⁾ kpc i art 479 3⁽⁸⁾⁾ kpc (w brzmieniu obowiązującym do 16.04.2014 r.) przedmiotem postępowania prowadzonego przez SOKiK nie jest kontrola i analiza postanowień konkretnej zawartej przez strony umowy, lecz kontrola abstrakcyjna wzorca umownego stosowanego przez oferenta w obrocie z konsumentami, którego postanowienia mogłyby kształtować treść stosunku prawnego w przypadku zawarcia umowy konsumenckiej (wyrok SN z dn.3.10.2008 r., ICSK 70/08 „Glosa” 2009 r, Nr 3, s.8). Celem instytucji kontroli wzorców jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania mechanizmu podejmowania decyzji przez słabszą stronę umowy (uczestnika obrotu). Cel ten realizowany jest poprzez konkretną i abstrakcyjną kontrolę wzorców umownych. Kontrola incydentalna wzorców polega na kontroli treści umowy zaczerpniętej z wzorca. Natomiast kontrola abstrakcyjna polega na kontroli wzorca jako takiego w oderwaniu od konkretnej umowy której wzorzec dotyczy (uchwała SN z dn.19.2003 .r, IIICZP 95/03, OSNC 2005, Nr 2 poz. 25). W przypadku kontroli abstrakcyjnej nie bada się umowy a jedynie wzorzec stąd też okoliczności jej zawarcia i wykonywania w praktyce obrotu są bezprzedmiotowe w ramach niniejszego postępowania.

Konieczne jest również ustalenie, jak wyglądałyby prawa i obowiązki konsumenta w sytuacji braku analizowanej klauzuli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r., sygn. akt III SK 21/06 oraz z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 9/07). Jeżeli przepisy ogólne stawiają konsumenta w lepszej sytuacji niż postanowienia proponowanej umowy, to w zasadzie postanowienia te należy uznać za niedozwolone. Odstępstwo od tej zasady możliwe jest tylko, o ile zmiana jest uzasadniona specyfiką wzajemnych świadczeń lub jest kompensowana innymi postanowieniami wzorca.

Ustawa Prawo bankowe nie definiuje pojęcia „opłaty”. Opłata według Słownika Języka Polskiego to określona kwota pieniężna wypłacana za pewne świadczenie czynności, usługi za prawo do czegoś itp. (Słownika Języka Polskiego PWN, pod red. M. Szymczaka, Warszawa 1970, t. II, s. 529).

§ 10.7 Regulaminu rachunków oszczędnościowych – rozliczeniowych (...) stosowanego przez pozwanego Bank stanowi, że wypłata gotówkowa z rachunku w Placówce Banku, przekraczająca limit określony przez Bank w taryfie Opłat i Prowizji wymaga wcześniejszego zgłoszenia – do godz. 14:00, minimum na dwa dni robocze przez planowaną wypłatą.

W przypadku niepodjęcia przez klienta gotówki w ustalonym terminie Bank pobiera opłatę zgodnie z „Taryfą Opłat i Prowizji” do której nawiązuje żądanie pozwu.

Sąd ocenia sporną klauzulę jako niedozwoloną, ponieważ zastrzeżony w jej treści obowiązek poniesienia przez konsumenta opłaty w wysokości, stanowiącej procent od kwoty niepodjętej gotówki, ale nie mniej niż 100 zł dla waluty polskiej i 140 zł dla waluty obcej, nie przewiduje konieczności poniesienia analogicznej opłaty na rzecz konsumenta przez Bank na wypadek niewykonania zobowiązania przedstawienia do odbioru zamówionej gotówki.

Przy czym Sąd nie kwestionuje uprawnienia Banku do ustalania opłat za wykonywane czynności w związku ze świadczeniem usług bankowych. Jednakże przedmiotowa opłata stanowiąc swoistą rekompensatę za niewykonanie świadczenia niepieniężnego przez konsumenta staje się, według reguł kodeksowych, karą umowną w rozumieniu art. 483 kc. Jakkolwiek na gruncie przepisów prawa cywilnego kara umowna (art. 483 § 1 kc) pełni funkcję analogiczną do odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 i nast. kc), to jednak zasadniczo różni się ona od odszkodowania z uwagi na fakt, że należy się ona wierzycielowi zawsze wtedy, gdy zaistnieją okoliczności uzasadniające postawienie zarzutu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania i to bez względu na wysokość poniesionej przez niego szkody (art. 484 § 1 kc).

Zdaniem sądu pozwany Bank jako autor wzorca umowy w nierówny sposób określił prawo do otrzymania rekompensaty z tytułu niewywiązania się z zadeklarowanej czynności przez konsumenta, ponieważ dalsze postanowienia wzorca nie przewidują analogicznej rekompensaty na rzecz konsumenta z tytułu kosztów, jakie ten mógłby ponieść w przypadku gdy to bank nie przedstawi gotówki w umówionym terminie, np. kosztów dotarcia do placówki banku, poniesionych strat spowodowanych brakiem środków na uregulowanie zobowiązań. Naturalnie konsument mógłby dochodzić roszczeń z tytułu niewywiązania się przez Bank z przyjętego zobowiązania na drodze postępowania cywilnego. Nie zmienia to jednak faktu, że pozwany wprowadzając zaskarżone postanowienie do wzorca umowy postawił się w znacznie korzystniejszym położeniu, ponieważ sam nie musiałby występować na drogę sądową, a jedynie potrąciłby określoną kwotę z rachunku konsumenta. Ta dysproporcja w układzie praw i obowiązków na korzyść przedsiębiorcy nie jest w ocenie Sądu usprawiedliwiona również żadnymi szczególnymi względami.

Możliwość zastrzegania przez pozwanego opłat wynika z art. 110 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, zgodnie z którym Bank może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności bankowych oraz opłaty za wykonywanie innych czynności. Należy jednak mieć na uwadze, że wysokość wprowadzonych do umowy opłat za inne czynności bankowe, np. niezrealizowanie wypłaty gotówkowej podlegającej awizacji w uzgodnionym terminie, powinna znajdować odzwierciedlenie w rzeczywistych nakładach jakie musi ponieść przedsiębiorca w związku z podjęciem przedmiotowych czynności.

W przypadku gdy zwrot awizowanej i niepodjętej przez klienta gotówki będzie odbywał się razem z rutynowym transportem gotówki, to opłata pobrana od klienta za niepodjęcie awizowanej kwoty nie znajdzie uzasadnienia w kosztach poniesionych przez bank. W ocenie Sądu egzekwowanie opłaty w znacznej wysokości, przy nieuwzględnieniu zasady proporcjonalności przy jej naliczaniu prowadzi do nieuzasadnionego uszczerbku w majątku konsumenta oraz rażąco godzi w jego interesy ekonomiczne.

Wzorzec zawierający zaskarżone postanowienie nie zawiera regulacji dotyczącej możliwości anulowania złożonego zamówienia. W ocenie Sądu za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać takie ukształtowanie postanowień wzorca, które mogą wprowadzać konsumenta w błąd w zakresie przysługujących mu uprawnień, zwłaszcza, że dotyczą one sfery jego interesów ekonomicznych. Zakwestionowane postanowienie narusza zasady lojalnego kontraktowania, równorzędnego traktowania konsumenta oraz niewykorzystywania uprzywilejowanej pozycji zawodowca przy zawieraniu umowy, co należy zakwalifikować jako sprzeczne z dobrymi obyczajami zwłaszcza z uwagi na fakt, iż pozwany na rynku jest profesjonalistą.

Co do zasady Sąd nie kwestionuje prawa pozwanego Banku do ustalanie opłat za wykonywane czynności, ale jeżeli pozwany Bank umieszcza postanowienia odnoszące się do niewykonania czynności przez konsumenta za które to zachowanie jako sankcję finansową pobiera opłatę to nawet jeśli w jej ustaleniu nawiązuje ona do ponoszonego kosztu

to dobrym obyczajem jest umożliwienie konsumentowi żądania analogicznej rekompensaty jeżeli to Bank zachowa się nielojalnie. Ewentualne ryzyko wystąpienia rzeczywistej szkody po stronie banku czy konsumenta jest takie samo - może wystąpić ale nie musi. Zastrzeżona kara umowna, stawia pozwany Bank w kreowanym stosunku prawnym w korzystniejszym położeniu, bowiem może on żądać zapłaty określonej opłaty w oderwaniu od rzeczywistej szkody, a drugą stronę, która musi liczyć się z obowiązkiem jej zapłaty, obciąża wykazanie istnienia przesłanek żądania zmniejszenia kary jako rażąco wygórowanej. Dodatkowo dysproporcja ta, nie została w ocenianym postanowieniu wzorca zrównoważona chociażby poprzez możliwość wcześniejszego anulowania złożonego zamówienia, przez co wszelkie zdarzenia losowe nie zawinione, wymagają ze strony konsumenta wszczęcia postępowania reklamacyjnego a w ostateczności dochodzenia prawa na drodze postępowania sądowego. Tak sformułowane zapisy mogą wytworzyć u konsumenta przekonanie, iż nie ma on możliwości anulowania zamówienia awizacji i wobec tego nie podejmie on żadnych czynności, które uchronią go przed pobraniem opłaty wskazanej w inkryminowanym zapisie.

Pozwany twierdził w odpowiedzi na pozew, że dokonał zmiany wzorca w zakresie zapisu o możliwości anulowania złożonego zamówienia gotówki, jednakże w kontekście niniejszego postępowania, mającego na celu ocenę postanowienia niekwestionowanego przez pozwanego, nie ma to znaczenia.

Nie zasługują na uwzględnienie argumenty podniesione przez pozwanego w zakresie praktyki stosowania zaskarżonego postanowienia. Należy podkreślić, że w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Niedozwolone postanowienia umowne to konstrukcja przewidziana w art. 385¹ – 385³ k.c., mająca na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą. Ocena kwestionowanych klauzul prowadzona jest w oderwaniu od konkretnego stosunku umownego z określonym konsumentem, a jej przedmiotem jest badanie tylko klauzul wzorca, a nie praktyki i konsekwencji ich stosowania w umowach z konsumentami.

Mając powyższe na uwadze należało stwierdzić, że zakwestionowana klauzula nie uwzględnia i nie zabezpiecza interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nierównorzędny i rażąco dla niego niekorzystny.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienie wzorca umownego stosowanego przez pozwanego w obrocie z konsumentami o treści: „Opłata za niepodjęcie zamówionej gotówki: dla wypłaty w PLN od niepodjętej kwoty – 0,3% kwoty, min.100 zł, dla wypłaty w walucie obcej od niepodjętej kwoty – 03% kwoty, min. 140 zł”

stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ kc. i zakazał jego stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Przyznane stronie koszty stanowią wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 60 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163. poz. 1349 ze zm.).

Mając na uwadze wynik sprawy, orzeczenie o nakazaniu pobrania od strony pozwanej opłaty od pozwu uzasadnia przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167 poz. 1398 ze zm.).

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej zarządono zgodnie z art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Hanna Kulesza